

Mrtvá hodina

15

Vzduch byl plný sněhu, rychle a ve velkém množství dopadal na spící město, skoro jako by ho chtěl ochránit. Připomínal peřinu, která má zmírnit působení zla, které kdosi hodlá rozpoutat.

Byl druhý lednový týden, doba, kdy je sněžení běžné, ale tohle nebyla žádná obyčejná chumelenice. Na vršku nad městem stál chlapec s rozpřaženými pažemi, jako by se chystal vzlétnout. Vítr mu cloumal tělem a vháněl mu do širokých rukávů a pod zelenou čapku sníh. Tankred Torsson dokázal přivolat déšť, vítr, hromy a blesky, ale o sněhovou vánici se pokoušel poprvé. A proč tu stál uprostřed noci a vířil sníh? Protože mu na okno vylezli tři kocouři a mňoukali tak hlasitě, až ho vzbudili. Tankred si přehodil přes pyžamo kabát a vyřítil se do tmy.

Kocouři na něj čekali u vchodu, a zatímco jeho rodiče spali (tatínek chrápal, až to celým domem rachotilo jako hromobití), Tankred utíkal

za třemi zářivými tvory temnou uličkou na větrný svah, odkud bylo vidět na světla města třpytící se dole. Když tam dorazili, kocouři upřeli zraky na Tankreda a dívali se na něj tak dlouho, dokud nepochopil, co chtějí.

Tankred neměl dar porozumění zvířecí řeči, ale protože byl potomkem Červeného krále, pochopil smysl jejich mňoukání.

„Sníh?“ řekl. „To po mně chcete?“

Kocouři hlasitě zamňoukali, jejich hlasy se libozvučně proluly.

„To jsem ještě nedělal.“ Tankred se poškrábal v ježatých světlých vlasech. „Ale zkusit to můžu.“

16

Kocouři spokojeně zapředli.

Když se Tankred pustil do práce, kocouři seběhli po svahu dolů do města. První kocour byl měděně zbarvený jako západ slunce, druhý připomínal oranžový plamen a třetí zlatou hvězdu. Lehce se hnali uličkami, zahradami a přes kamenné zídky a ploty a jejich tlapky na prvním sněhovém poprašku téměř nezanechávaly stopy. Vysoké činžáky už začínaly mizet pod příkrovem bělostného ticha.

Byla to jedinečná hodina. Hodina, kdy živí byli stejně tiší jako mrtví. Mrtvá hodina.

Kocouři uháněli Filbertovou ulicí. Už byli skoro na místě, když se ulicí směrem k nim pomalu rozjelo auto. Zastavilo před číslem dvanáct a vystoupily z něho tři postavy. Muž, žena a chlapec. Nadávali, stěžovali si na nečekanou chumelenici a skládali na chodník těžká zavazadla.

„Dorazili jsme právě včas,“ prohlásila žena. „Ještě deset minut, a už bychom těmi závěje-

mi neprojeli.“ Vyběhla po schůdcích ke vchodu svého domu.

„To je mi přivítání,“ mumlal muž. „Co kdybychom se vrátili do Hongkongu?“ Drsně se uchechtl a přibouchl dveře auta.

Chlapec vynesl po schodech dva kufry a pak se obrátil, jako by cítil, že ho někdo sleduje. Pohlédl na druhou stranu ulice a uviděl tři kocoury.

„To jsou Plameny,“ řekl, „před Charlieho domem. Copak asi chtějí?“

„Nestůj tam, Benjamíne,“ zavolala na něho maminka. „Pojď dovnitř.“

Benjamín jako by neslyšel.

„Ahoj, Plameny!“ zavolal tiše. „To jsem já, Benjamín. Vrátil jsem se.“

Od kocourů k němu dolétlo hrdelní zamručení. Bylo to uvítání, ale obsahovalo i maličkou stížnost. Jako by říkali: Však už bylo načase.

„Brzy se uvidíme,“ slíbil jim Benjamín, protože maminka už ho táhla i s kufry dovnitř.

Kocouři se dívali, jak se dveře zavírají. Když se v čísle dvanáct rozsvítla světla, obrátili pozornost k domu za sebou. Stál před ním kaštan bez listí a oni rychle vyšplhali na širokou větev, která trčela před jedním temným oknem. Kocouři se posadili vedle sebe a začali zpívat.

Charlie Hnát, který spal uvnitř, se pohnul. Někdo ho volá. Nebo se mu to zdá? Otevřel oči. Zpoza okna přicházely povědomé zvuky.

„Plameny?“ zašeptal.

Ted' už byl dočista vzhůru. Vyskočil z postele, odhrnul záclonu a otevřel okno.

Trhl sebou, když uviděl tři zářivá stvoření, celá obalená sněhem. Když se ujistil, že to není sen,

zeptal se: „Střelče, Lve, Vodnáři, jste to opravdu vy?“

Kocouři se s odpovědí nezdržovali. S tichým zaduněním dopadli v oblaku zvířeného sněhu na koberec.

Charlie zavřel okno.

„Pojďte radši dolů,“ zašeptal. „Dneska v noci se vám teplé mléko a třeba ještě plátek krocaního masa jistě bude hodit.“ Pohlédl na postel na protější straně pokoje, kde spal chlapec s vlasy bílými jako jeho polštář.

18

Charlie se odplížil do přízemí a kocouři ťapali za ním. V kuchyni ohřál v rendlíku mléko a nalil jej do tří podšálků. Místností se rozlehlo hluboké radostné předení a kocouři začali chlemtat. Jakmile byly talířky prázdné, Charlie na ně položil plátky krocana.

Záclony na okně, které se lesklo v záři kuchyňské lampy, byly rozhrnuté a venku vířily sněhové vločky.

„Ten sníh je nějaký divný,“ všiml si Charlie. „Když si dám dvě a dvě dohromady, tak už je mi jasné, proč jste tady.“ Pozoroval kocoury, kteří se horlivě olizovali. „Minulý týden mi bylo dvanáct. Kde jste byli? Oslavy vás asi nezajímají, co?“

Lev, oranžový kocour, se přestal mýt a podíval se na Charlieho. Ne každá kočka se dokázala zahledět takhle někomu do očí. Ve Lvově pohledu plálo vědění, divokost a vzpomínky na život, o němž si většina smrtelníků mohla leda tak nechat snít. Lev byl devět set let starý, stejně jako jeho bratři.

Vodnář a Střelec se nyní také upřeně zahleděli na Charlieho. Měl pocit, že mu chtějí cosi

sdělit. Ale pokud chce porozumět tomu, co mu kocouři potřebují říct, musí vzbudit kamaráda spícího nahoře.

Charlie vyšel z kuchyně a pohled tří párů zlatých očí jej následoval. Ještě když stoupal po schodech, cítil ho v zádech.

„Billy! Billy, vstávej!“ Charlie opatrně zatřásl ramenem bělovlasého chlapce.

„Co? Co je?“ Billy vytřeštil kulaté rubínově červené oči.

„Pst! Plameny jsou tady. Chci, aby sis s nimi promluvil.“

Billy zívl.

„Tak jo.“

Vypotácel se z postele, stále v polospánku.

„Potichu,“ varoval ho Charlie, „nebo nás uslyší babička Hnátová.“

Billy přikývl a natáhl se po brýlích.

Osmiletý Billy byl o hlavu menší než Charlie. Dokázal rozmlouvat se zvířaty, ale jen když mu to dovolila. Kocourů se odjakživa trochu bál. Poznali totiž, když lhal.

„Honem,“ šeptal Charlie naléhavě.

„Musím najít brýle,“ vysvětloval Billy, „nebo zakopnu. Aha, tady jsou.“ Nasadil si je na nos a vyplížil se za Charliem.

Kocouři se dívali, jak oba chlapci vstupují do kuchyně. Nastražili tři páry uší směrem k Billymu, který se posadil se zkříženýma nohama před sporák. Byl už upravený a čilý. Charlie zavřel dveře a usadil se vedle menšího chlapce.

„Tak začni,“ pobídl ho.

Z Billyho hrdla vyšel zvuk – tiché, zpěvavé zamňoukání. *Máte pro nás nějaké zprávy?*